

Arrest

nr. 166 852 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981er 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6/01/2015 werd ingediend door:

Naam: K(...)

Voornaam: D(...)

Nationaliteit: Georgië

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

Bewijs van gedeeltelijke werkloosheidsuitkering van 12/2014 tot 03/2015, bewijs van inkomen uit tewerkstelling adhv: Individuele rekening van 2014 (bij M(...) BVBA)+ fiscale fiche 281.10. Tewerkstellingsattesten van 2011, 2012, 2013 en 2014 van U(...) Interim + fiscale fiches 281.10 van elk jaar en individuele rekeningen van elk jaar, definitieve maandelijkse afrekening van 10/2014 bij Unique interim, weekoverzicht augustus, september, oktober 2014, Fiscale fiche van het vakantiegeld van 2013 van de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie, fiscale fiche 281.13 van de werkloosheidsuitkeringen van 2013, Aanslagbiljet Aanslagjaar 2014 Inkomsten 2013.

Uit het geheel van bovenstaande bewijsstukken moet dus worden besloten dat de referentiepersoon sinds jaren gedeeltelijk werkzoekende is en dus gedeeltelijk werkloosheidsuitkering bekommt, maar ook inkomen heeft uit tewerkstelling in interimverband. Het probleem is dat de berekening van wat dat de referentiepersoon heden maandelijks daardoor ter beschikking heeft niet kan gemaakt worden. Enkel voor 2013 kan die berekening gemaakt worden. Voor wat betreft 2014 werden overzichten voorgelegd van het jaarkomen van de referentiepersoon uit tewerkstelling tot en met november 2014, alsook een aantal loonfiches van augustus, september en oktober 2014, wat betreft de werkloosheidsuitkering werd enkel voorgelegd wat de referentiepersoon gekregen heeft in december 2014. Loonfiches van 2015 werden niet voorgelegd, enkel bewijs van werkloosheidsuitkering. Op die manier kunnen de maandelijks beschikbare bestaansmiddelen niet berekend worden, de referentieperiodes van beide bronnen van inkomsten stemmen immers niet overeen.

Bij gebrek aan concrete informatie over de beschikbare bestaansmiddelen kan er niet toe worden besloten of ze toereikend zijn overeenkomstig bovenstaand wetsartikel. De behoeftanalyse overeenkomstig art 42, §1, tweede lid is hierbij overbodig. Gezien er geen concrete informatie beschikbaar is, is immers evenmin vastgesteld dat er niet aan de middelenvereiste zou zijn voldaan. Dan hoeft ook de oefening niet gemaakt te worden van welk bedrag er wel ter beschikking hoort te zijn. Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk jaaroverzichten, tewerkstelling via interim, enz. van kunnen daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen. (Arrêt n° 230955 Conseil d'Etat du 23.04.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn).

Wel integendeel, het bewijs dat betrokkene intussen zelf tewerkgesteld is geweest, bewijst eerder dat hij niet ten laste was van de referentiepersoon, wat niet in overeenstemming is met de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° die ook van toepassing zijn op een bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en het recht op verdediging.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40terVw. De Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij ove stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

Mevrouw I.J. werkt immers op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij de BVBA M.

en genoot in de periode januari -juni 2015 een inkomen van 5.373,16 EUR.

Daarnaast is de Heer P.K., de laatste 5 jaar tewerkgesteld als seizoenarbeider bij chocoladefabriek G. en genoot hij tot juni 2015 een inkomen van 1.47,56 EUR. Tevens ontving het gezin voor voornoemde periode een bijkomende werkloosheidsuitkering van 2.750,54 EUR.

Het gezin van de referentiepersoon beschikte dan ook over een totaal netto inkomen van 9.271,07 op een tijdspanne van 6 maanden (cfr. stukken 2).

Bovendien is verzoeker zelf ook tewerkgesteld zodat hij ook inkomsten verwerft, welke uiteraard het gezin ten gunste komen en het maandelijks netto inkomen nog flink verhoogd.

Het gezin van verzoeker beschikt dan ook ruimschoots over voldoende inkomsten, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing opmerkt dat de door verzoeker voorgelegde stukken niet toelaten een berekening te maken van wat de referentiepersoon heden maandelijks ter beschikking heeft. Meer bepaald zouden de referentieperiodes van de inkomsten uit loon en de werkloosheidsuitkeringen niet met elkaar overeenstemmen, waardoor er - bij gebrek aan concrete informatie over de beschikbare bestaansmiddelen - niet kan besloten worden of deze toereikend zijn en bijgevolg ook geen behoeftenanalyse kan gemaakt worden.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd en was ervan overtuigd dat deze verweerder zouden toelaten een berekening te maken van de maandelijks inkomsten van het gezin van de referentiepersoon.

Indien verweerder van mening was dat de voorgelegde documenten onvoldoende waren, diende hij minstens navraag te doen bij verzoeker en hem uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen.

Verweerder heeft dit evenwel nagelaten en is bij de behandeling van het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden.

2.1.4.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie ((1-578/08, 4 maart 2010,<http://curia.europa.eu/iuris/document/docuemnt.jsf?text=&docid=82677&paaeIndex=o&doclana=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=i&cid=iiQQA88>) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van van Justitie oordeelde dienaangaande dat:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon van verzoeker, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen. Nu verweerder alleen geoordeeld heeft dat het niet mogelijk is aan de hand van de voorgelegde documenten te beoordelen of de Belgische referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.”

2.2. De vermeende schendingen moeten worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

2.1.2. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt vastgesteld dat de maandelijks beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet kunnen worden berekend voor de jaren 2014 en 2015, omdat de referentieperiodes van enerzijds de stukken met betrekking tot de gedeeltelijke tewerkstelling en anderzijds de stukken met betrekking tot gedeeltelijke werkloosheid niet overeenkomen. Verder wordt ook geoordeeld dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de betrokken aanvrager zelf.

2.1.3. Verzoeker geeft dan wel een overzicht van de inkomsten die ter beschikking staan van het gezin, maar het komt hem toe om aannemelijk te maken dat, in weerwil van wat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, dit duidelijk uit de voorgelegde stukken is gebleken en dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld en zijn eigen inkomsten niet in rekening heeft gebracht. Echter, dit laatste motief laat hij onvermeld, en verder brengt hij geen concrete argumenten bij die de vaststelling dat de verwerende partij ten tijde van de aanvraag geen zicht werd geboden op de maandelijks beschikbare middelen, als niet deugdzzaam zouden kunnen afdoen. De loutere stelling dat hij ervan overtuigd was dat de documenten die hij had voorgelegd de verwerende partij zouden toelaten om een berekening te maken van de maandelijks inkomsten van het gezin van de referentiepersoon, volstaat uiteraard niet.

Verzoeker is wél de mening toegedaan dat de verwerende partij, eens zij had vastgesteld dat de stukken geen duidelijkheid gaven, bij hem navraag had moeten doen en hem had moeten uitnodigen om bijkomende stukken voor te leggen. Dienaangaande moet het volgende worden gesteld:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarentegen niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond.

Verzoeker stelt verder dan wel dat de hoorplicht en de rechten van verdediging zouden zijn geschonden, maar geeft hieraan geen andere invulling dan deze die hij heeft uiteengezet omtrent de zorgvuldigheidsplicht, zodat kan volstaan met hetgeen hiervoor werd geoordeeld.

2.1.4. In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij een behoefteanalyse had moeten doorvoeren op grond van artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat hij daarover had moeten worden gehoord. Hij verwijst ook naar het arrest Chakroun en stelt dat de inkomensnorm in de Vreemdelingenwet enkel als een referentiebedrag geldt en niet als minimuminkomen waaronder geen verblijf kan worden toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Artikel 42, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit hetgeen is voorafgegaan blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de documenten die door verzoeker waren neergelegd geen berekening kon worden gemaakt van de maandelijks beschikbare inkomsten en dat zijn eigen inkomsten niet kunnen in rekening gebracht worden.

In die omstandigheden diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu dan ook geen verdere “behoefteanalyse” te doen of daarover verder te motiveren (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Een schending van deze bepaling is dan ook niet aangetoond.

2.1.5. Alle geschonden geachte rechtsregels en beginselen, die ook, zoals het hoort, door verzoeker werden toegelicht, werden hiervoor besproken en ongegrond bevonden. Met betrekking tot de andere door verzoeker aangehaalde schendingen moet worden vastgesteld dat hij hieraan geen andere, van de overige grieven te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel).

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond. Aangezien dit het enige middel is dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, blijft deze onverminderd overeind.

2.2.1. Het tweede middel is onder meer gesteund op een schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM. Het wordt als volgt uiteengezet:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn

privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woont al jaren samen met zijn ouders. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon, hij al jarenlang samenwoont met zijn ouders, de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt en verzoeker zelf ook tewerkgesteld is, waardoor hij geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden

geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verwerende partij meent dat het gezinsleven niet is aangetoond, stellende dat een gezamenlijk adres op zich niet volstaat als bewijs van een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM. Inderdaad, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoeker stelt dat hij al jarenlang samenwoont met zijn ouders, dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt en dat hijzelf ook is tewerkgesteld.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij sedert 21 augustus 2012 bij zijn ouders verblijft. Uit zijn eigen verklaringen moet worden afgeleid dat hij niet altijd heeft samengewoond met zijn ouders en dat hij al meerderjarig was toen hij bij hen is komen verblijven in België, overigens nadat hem reeds een visum gezinshereniging type D was geweigerd. Hoewel verzoeker bij zijn feitenuiteenzetting aangeeft dat zijn ouders hem financieel steunen en in zijn onderhoud voorzien, betoogt hij elders dan weer dat hij zelf ook over inkomsten beschikt. In die optiek moet worden vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die zouden kunnen wijzen op een beschermenswaardige band ex artikel 8 van het EVRM. Voorts maakt verzoeker wel melding van "het" privéleven dat door de genoemde bepaling wordt beschermd, maar hij brengt geen enkel elementen bij dat hierover enige verdere toelichting verstrekt. Derhalve kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Verzoeker voert ten slotte wel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, maar geeft daarover geen toelichting die losstaat van zijn uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM. Dit middelonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

2.2.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"2.3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten en dit binnen een termijn van 30 dagen.

In de bestreden beslissing wordt overigens alleen verwezen naar artikel 7, §1, 2° W. 15.12.1980 en wordt 'legaal verblijf in België verstreken' vermeldt, zonder verder enige motivering.

Conform artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 wordt de betrokkene, wanneer de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 40ter, vierde lid, artikel 42bis, artikel 42ter, artikel 42 quater of artikel 42septies van de Vw., hiervan in kennis gesteld door afgifte van

een document overeenkomstig het model van bijlage 21, met zo nodig een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat. Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 54 van het KB dit voorziet.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 , dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

Dit arrest van de Raad van State kan naar analogie worden toegepast, nu net als het woord ‘desgevallend’ de woorden ‘zo nodig’ duiden op een mogelijkheid en niet dat in ieder geval een bevel moet worden afgeleverd.

2.3.2.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

De redenering die in deze twee arresten gevolgd wordt, kan naar analogie worden toegepast, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de formele motiveringsplicht, zich opdringt.”

2.3.2. Het vierde middel is geput uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het luidt als volgt:

“2.4.1.

Dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers legaal verblijf verstreken is.

18.141

9

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Verweerder is nochtans op de hoogte van het feit dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon en hij reeds jarenlang deel uitmaakt van het gezin van zijn ouders.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 Vw.”

2.3.3. De middelen worden samen beoordeeld.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, maar zet niet uiteen hoe deze bepaling met de voeten zou zijn getreden. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° [...];

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...].”

Verzoeker betoogt in eerste instantie dat de verwerende partij heeft nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren. Hij kan daarin niet worden bijgetreden: naar luidt van artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. In casu werd gesteld *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*

Ongeacht de vraag of de verwerende partij nu een gebonden of een discretionaire bevoegdheid heeft om het bevel af te leveren, blijkt alleszins dat het bevel is gemotiveerd in het licht van het voorschrift van artikel 8 van de Vreemdelingenwet. In die zin verschilt de onderhavige zaak van deze die het voorwerp uitmaakte van de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoeker heeft verwezen.

Verzoeker geeft aan dat deze motivering niet zou volstaan, in het licht van de verplichting die voortspuit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij verwijst naar het feit dat hij de zoon is van de referentiepersoon en reeds jarenlang deel uitmaakt van het gezin van zijn ouders.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een gezinsleven heeft met zijn ouders, zoals bedoeld in deze bepaling. Derhalve toont hij niet aan welk belang hij zou hebben bij het middelonderdeel dat er precies op gericht is om het bestreden bevel te laten vernietigen op grond van het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met en niet zou zijn gemotiveerd over een niet-weerhouden gezinsleven.

Voorts, zo kan worden aangenomen dat de verwerende partij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikte om over te gaan tot de afgifte van het bevel, dan komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat zij dat niet op deugdelijke wijze heeft gedaan. In de mate dat hij verwijst naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, om aan te geven dat de verwerende partij verder had moeten motiveren dan hetgeen zij heeft gedaan, blijkt geenszins uit deze bepaling dat zij nog een bijzondere motiveringsplicht oplegt. Bovendien blijft de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde met welke valabele elementen geen rekening zou zijn gehouden zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij enig belang kan laten gelden bij deze grief.

2.3.4. Het derde en vierde middel kunnen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestiendor:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS